

[Morten Lange.]

at en sådan reform var i alle implicerede parters interesse og også ville vise sig at være holdbar, hvis det skulle ske, at vi engang fandt på en ændring af grundloven, som gav os et nyt problem at tage stilling til.

Men jeg vil altså på mit partis vegne, inden vi nærmere tager stilling til, hvorvidt vi vil kunne støtte et forslag af denne art, primært foreslå, at det henvises til behandling i finansudvalget, og samtidig at man begynder overvejelser af, om det ville være en rimelig ting at gøre disse udgifter til genstand for sædvanlig offentlig normering. Jeg synes, det ville skabe klarhed over et problem, som i dag er noget af en myte.

Hermed sluttede forhandlingen.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Efter de faldne udtalelser foreslår jeg, at lovforslaget henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov om årpenge for tronfølgeren, prinsesse Margrethe.

(Lovforslaget (nr. 64) findes i tillæg A. sp. 1265, fremsættelsen i tidenden sp. 1656).

Lovforslaget sattes til forhandling.

Ingen bad om ordet.

Lovforslagets overgang til anden behandling vedtoges uden afstemning.

Anden næstformand (Hanne Budtz): Da der over for mig er fremsat ønske om udvalgsbehandling, foreslår jeg, at lovforslaget ligesom det foregående lovforslag henvises til finansudvalget. Hvis ingen gør indsigelse mod dette forslag, betragter jeg det som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Den sidste sag på dagsordenen var:

Forhandling om boligministerens redegørelse af 28. november om statens lokale- og byggeadministration.

(Redegørelsen (nr. III) findes i tidenden sp. 1656).

Ivar Nørgaard: Jeg vil gerne indledningsvis takke boligministeren for redegørelsen, som var interessant i flere henseender. For det første har regeringen her bygget på administrationsrådet og dets synspunkter, noget, som altså er sket på falderebet af administrationsrådets levetid. Helt så dårligt, som regeringen ellers forleden dag mente dette administrationsråd var, har det altså på denne sags område alligevel ikke været.

Udgangspunktet er jo de lidt kaotiske forhold, som blev afsløret under kildeskattehussagen, og vi hilser med tilfredshed, at man fra regeringens side nu ønsker at skabe større klarhed på området vedrørende statens lokaleadministration og byggeri.

Imidlertid kan man ikke, synes jeg efter at have gennemgået boligministerens redegørelse, nå til den erkendelse, at der gennem redegørelsen er skabt klarhed. Der er stadig en række uafklarede spørgsmål, og jeg håber, at vi i løbet af debatten i dag kan nå frem til lidt større klarhed, end det fremgår af boligministerens redegørelse.

Under forespørgslen til statsministeren vedrørende kildeskattehuset sagde statsministeren, jeg citerer fra Folketingstidende 1968-69, sp. 6377, at kildeskattehussagen kunne tyde på, at man ved centraliseringen af lokaleadministrationen var gået for vidt:

„Skønnet over, hvad der er behov for, kan selvsagt ikke udøves, uden at brugeren selv er med. Det er også et spørgsmål, om det ikke er heldigst, at den, der stiller lokalekravene, også er den, der må stå direkte til ansvar over for bevillingsmyndighederne med hensyn til udgifterne.“

Lidt senere sagde statsministeren:

„Derfor mener vi“ —
man må formode, at „vi“ er regeringen —
„at det skal overvejes, om man ikke bør vende tilbage til en praksis, hvorefter det er de enkelte styrelser, der selv overtager ansvaret for at fremskaffe lokaler og indgå lejemål.“